19/02/2024

Η πεμπτουσία μιας πατριαρχικής γιορτής…

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Ενανθρώπηση του Λόγου πάει να πει άρση της πλανεμένης ανθρώπινης φύσης στους ώμους του Κτίστη. Πρόσληψη κάθε ανθρώπινης πράξης, πέραν της αμαρτίας, και θέωση του γηρασμένου γένους των θνητών. Κι αυτό δεν έγινε μόνο μια φορά. Αλλά συνεχίζεται έως του τέλους των αιώνων. Πλέον, όμως, το έργο αυτό το αναλαμβάνει το ίδιο Του το Σώμα, η Εκκλησία στην εκάστοτε τοπική της έκφραση.

Ίσως η περίπτωση του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας να είναι το πιο έντονο των χαρακτηριστικών παραδειγμάτων. Σε τόπο ξένο, ξένη θρησκεία. Γλώσσα άγνωστη. Πρόσωπα χλωμά. Ενδύματα άλλων λαών. Μουσική ενός Βυζαντίου μακράν των αφρικανικών τυμπάνων. Μία τάξη σοβαρότητας σχεδόν ανοίκεια με την αυθόρμητη χαρά της Μαύρης παράδοσης.

Όλως παραδόξως αυτή η ασύμβατη συνθήκη γίνεται κάτι παραπάνω από δεκτή. Γίνεται ζωή, έκφραση αλήθειας, σάρκα από τη μαύρη σάρκα και οστά από τα γέρικα οστά των φυλάρχων. Μέγιστη απόδειξη, τα ίδια τα παιδιά του

Πατριαρχείου. Πιστοί που άφησαν πίστεις αλλότριες. Άνδρες που έγιναν ιερείς ενός καινοφανούς μηνύματος ελπίδας, στο οποίο αντίκρισαν τη μόνη αλήθεια. Ιερείς που έγιναν ποιμένες, αρχιερείς και γεννούν, απαύστως, χριστιανούς. Πολίτες παραδείσου από τον τόπο τούτο. Αυτό άλλωστε είναι η πρόσληψη. Η φυσική τε και αβίαστη εξέλιξη μια πορείας που έχει όλα τα εφόδια αποτυχίας και όμως επειδή είναι θέλημα Θεού πετυχαίνει.